

mod, at Begæringen tages til Følge, Indsigelser, der f. Eks. kunne være meget vel begrundede derved, at den hele Bevisoptagelse er overflødig efter Sagens Beskaffenhed. Derfor er det altsaa i sin Orden, at den fremsatte Begæring om at faa disse udenlandske Proceshandlinger foretagne gøres til Genstand for Forhandling mellem Parterne og en derefter følgende Kendelse af Retten, der enten maa gaa ud paa, at man i det hele eller til Dels tager Begæringen til Følge, eller ogsaa, at man nægter at tage Begæringen til Følge. Det er de Bestemmelser, der behandles i § 2 og den sig dertil sluttende § 3. — Med Hensyn til § 3 skal jeg blot tilføje, at Slutningsstykket vistnok ogsaa er fuldkommen rigtigt; der staar, at en saadan Kendelse kan særskilt paaankes, men at Anken ikke har opsættende Virkning. Det betyder naturligvis, at man ikke ved at erklære, at man vil appellere Kendelsen, skal kunne forhindre, at Rekvisitionen afgaar til Udlandet. Paaanken kan alligevel faa sin fulde Betydning, thi hvis Resultatet af Paaanken af Kendelsen skulde blive det, at den overordnede Domstol finder, at Begæringen ikke skulde være tagen til Følge, vil det faa sin Virkning derved, at det i Udlandet erhvervede Bevismateriale ikke kan tages i Betragtning ved Sagens endelige Paakendelse enten i samme Instans, hvis Sagen ikke allerede der er paakendt, eller, hvis der skulde være faldet Dom og Sagen være appelleret, i den paagældende Instans. — At der maa stilles en Sikkerhed for Udgifterne af den, der forlanger disse fremmede Proceshandlinger optagne, er klart, idet der her ikke er Tale om andet end rent private Sager, hvor der ikke procederes paa offentlig Bekostning. Der maa skaffes Sikkerhed for, at Staten ikke kommer til at staa i Stikken for de Udgifter, som disse fremmede Proceshandlinger medføre, og det kan kun undgaas ved, at Rekvirenten stiller behørig Sikkerhed i saa Henseende.

Hvad § 5 angaar, skal jeg blot henlede Opmærksomheden paa, at naar der i Begyndelsen af Paragraffen tales om de Tilfælde, hvor Retten paa Embeds Vegne skal drage Omsorg for Sagens tilstrækkelige Oplysning, antager jeg, at der derved fornemlig sigtes til private Politisager, i hvilke det paahviler Retten at drage Omsorg for Sagens Oplysning, og hvor Sagen kan blive hjemvist, hvis Retten ikke har gjort det. Derimod antager jeg ikke, at der derved er sigtet til Ægteskabsager og deslige Sager. Thi i disse Sager kan man

vel ikke korrekt sige, at det paahviler Retten paa Embeds Vegne at drage Omsorg for tilstrækkelige Oplysninger. Følgen af, at der ikke er tilstrækkelige Oplysninger, vil kun blive, at Paastanden ikke kan tages til Følge. — I samme Paragraf vil jeg ligeledes henlede Opmærksomheden paa en Bestemmelse, som jeg anser for meget hensigtsmæssig, og som vil kunne hjælpe ud over Vanskeligheder, der ellers ikke ville være lette at løse efter den bestaaende Ret. Det er nemlig den, der omhandles i næstsidste Stykke, om at en Parts Ed kan blive aflagt ved fremmede Domstole. Det vil hjælpe ud over en Vanskelighed, som den gældende Ret frembyder paa dette Punkt. Naar man tænker sig det Tilfælde, at en i Udlandet boende Person har ført en Sag, hvis Udfald er blevet, at han, hvis han ikke aflægger Ed, skal have tabt Sagen, men i modsat Tilfælde vundet den, kan denne Doms Fuldbyrkelse frembyde store Vanskeligheder. Thi Partseden kan i alt Fald kun fordres aflagt ved den sværgendes eget Værneting, og det er i Udlandet. Efter den bestaaende Ret haves der intet Middel til at faa foranstaltet Partsden aflagt i Udlandet. Det vil derimod opnaas ved denne Bestemmelse.

Disse Paragraffer fra 1—6 indeholde navnlig de Bestemmelser, som ere nødvendige, for at danske Statsborgere kunne komme til at nyde godt af Konventionen og kunne faa de omtalte processuelle Handlinger foretagne i Udlandet. — I § 7 omhandles, hvad vi skulde gøre til Gengæld, hvilket naturligvis er at drage Omsorg for, at Udlændinges Begæringer om tilsvarende Bevishandlingers Optagelse her i Landet kunne nyde Fremme. Paa dette Punkt behøves der ikke ret meget i Retning af ny Lovgivning, idet nemlig den bestaaende Ret og Praksis allerede i alt væsentligt have uddannet Regler, hvorefter man kommer saadanne udenlandske Begæringer i Møde. Det er nærmere oplyst i Anmærkningerne, at Fremgangsmaaden er den, at naar saadanne Begæringer ad diplomatisk Vej fremkomme til Justitsministeriet, sørger dette for, at der beskikkes en Sagfører til paa Udlændingenes Vegne at foretage de omtalte processuelle Handlinger, og saa vil foreløbig Sagen kunne behandles som beneficeret Sag, men senere vil der jo blive afkrævet den udenlandske Regering i første Linie — og den gaar derefter til Rekvirenten — de Udgifter, som ere foranledigede ved Retshandlingens Foretagelse. Paa den Maade har man allerede forholdt sig i en lang